

עין משפט
גַר מוצה

לג א מיי פרק י מהלכות מעשיק הלכה כא:
לך ב מיי שם הלכה כג:
לד ג מיי פ"ג מהלכות ק"ש הלכה ד טושי"ע א"ח סימן פה סעיף ג:

תורה אור השלם

1. המקריב את דם השלמים ואת החלב מבני אהרן לו תזריה שוק הימין לקטן:

ויקרא ז, לג
2. וכל מנחה אשר תאפה במזבח וכל נעשה בפרחשת ועל מחבת לבנה המקריב אותה לו תזריה: ויקרא ז, ט
3. לבתן החמשת אותה יאכלנה במקום קדש תאכל בחצר אהל מועד:

ויקרא י, י
4. והקריב מפניו אחד מפל קרבן תרומה ליהודה לבתן הזרק את דם השלמים לו יקחה: ויקרא ז, יד

5. אף בכור שור או בכור פשב או בכור עז לא תפדה קדש הם את דמם תזרק על המזבח ואת חלבם תקטיר אשה לרץ יריח ליהודה ובשוקם יזריח לבתן התנופה ובשוק הימין לך יקחה: במדבר יח, יז-יח

מוסף רש"י

בכל מקום מותר להרהר.
בדברי מרס (שבח ט): לאונסו שאני.
פעמים שהא טורח ומעיין בשומתיה לפני כניסתו לזית הכסף וע"כ היא שגורה בפיו ולנו ומעיין בה צבית הכסף (עפ"י קידושין ג,ג):

קב:

1 בעל מום עובר מנין ת"פ
כ"ז זכר.
מימה דלמא איזטריןך לבעל מום מעיקרו חד לאכילה וחד לחלוקה דלי ממד ה"א דוקא
אכילה ולא חלוקה כמו קטן דאוכל ואינו חולק וי"ל כיון דאשכחן מס ונעשה בעל מום דאין חילוק בין אכילה לחלוקה דבסתמא ה"ו ה"ה לבעל

מום מעיקרו¹ וה"מ דהכא מיימרי ליה הך תלתא כל זכר דכתיבי ממנחה ומטאת ואשם משמע דילפי מהדדי וגזי טבול יוס דיינא דר"א בר' שמעון מלריך תלת קראי למנחת ישראל ומטאת ומוה ושוק:
הרי **טמא** בקרבנות **ציבור** דראוי לעבודה ואינו חולֵק.
מימה דפריך מטמא בקרבנות לציבור שהיא צעיא לעיל והוה מני למיפרך מכהן גדול חונן וראוי לו לעבודה דאינו חולק דפשיטא לן לעיל בריש

פירקין [נטו].
דמנינא כהדיא:
מה אם דחיתני מחמטאת שבן הורע בחי אצל גשוי ועבדיי.
מימה אמאי לא קאמר דקאמר לעיל ומה אם דחיתני מחטאת שכשם שיהא כחי כך יפה כחך תדיחני ממוה ושוק שכשם שהורע כחי כך הורע כחך:
פריך רב אחאי.
ככל מקום לשגו משוגה כדאשכחן בריש כטובות (דף ג:).
פשיט רב אחאי ומתוך כך היה אומר רבינו שמואל דהוא רב אחאי שנעשה השאלמות שהיה מרצנן סבוראי דנתר רבינא ורב אשי דהוסיף להו הוראה וכתבו אחרי כן בדריו צפוק [טז] ה"ש' ומיהו כההיא דכטובות אשנת רב אשי דמיימי בתריה²:

דנתה² בא¹
טבול יום ואמר תן לי ממנחה² ואוכל אמר¹ לו ומה אם במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתוך מחמטאת ישראל מקום שהורע כחך במנחתך אינו דין שאדיחך ממנחת ישראל¹ ומה אם דחיתני מחמטאת ישראל שכשם שיפה כחי כך יפה כחך תדחיני ממנחה² שכשם שהורע כחי כך הורע כחך¹ הרי הוא אומר² לכהן המקריב אותה לו תהיה בא הקרב ואכול¹ תן לי מחמטאת ישראל ואוכל א"ל ומה במקום שהורע כחי במנחתי דחיתוך ממנחת ישראל מקום שיפה כחי בחטאתי אינו דין שאדיחך מחמטאת ישראל א"ל ומה אם שדחיתני² ממנחת ישראל שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדחיני מחמטאת ישראל שכשם שיפה כחך כך יפה כחי¹ הרי הוא אומר³ הכתן המחטא אותה יאכלנה בא חטא² ואכול אמר ליה תן לי מחזה ושוק ואוכל אמר ליה ומה במקום שיפה כחך בחטאתך דחיתוך [מחמטאת ישראל] (מחזה ושוק) מקום שהורע כחך בשלמים שאין לך בהן אלא חזה ושוק אינו דין שאדיחך² מה אם דחיתני מחמטאת² שכן הורע כחי אצל גשוי ועבדיי תדחיני מחזה ושוק שכן יפה כחי אצל גשוי ועבדיי¹ הרי הוא אומר⁴ לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה בא זרוק ואכול יצא טבול יום קוליו וחמוריו על ראשו אונן מימינו מחוסר כפרה משמאלו⁷ פריך רב אחאי לימא ליה תן לי מבכור ואוכל משום דא"ל ומה במקום שהורע כחי בחמטאת² אצל גשוי ועבדיי דחיתוך מחמטאת ישראל מקום שיפה כחי בבכור דכוליה דילי היא¹ אינו דין שאדחך ממנו ומה אם דחיתני מחמטאת שכשם שהורע כחך כך הורע כחי תדיחני מבכור שכשם שיפה כחך כך יפה כחי הרי הוא אומר⁵ את דמם תזרוק על המזבח ואת חלבם תקטיר ובשרם יהיה לך בא זרוק ואכול ואידך פריך¹ מי כתיב ובשרם² לכהן הזורק ובשרם יהיה לך כתיב אפי' לכהן אחר והיכי עביד הכי והאמר⁶ רבה ברברחנה א"ר יוחנן:
בכל מקום מותר להרהר חוץ ממרחץ ומבית הכסא לאונסו שאני:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

אימא כי טמא [ג כו':
[פרין] **טמא** בקרבנות **לציבור**.
אמרן לעיל בריש פירקין [דף טז, טז].
דאין חולק:
קטן אינו חולק דכתיב איש כאחיו ורשנין ליה בזמנות (דף עג.)
ובקדושין (דף נג.) איש חולק אפילו בעל מוס ואין קטן חולק אפילו תס:
הא לא קטני.
כא ה"א ראו

לאכילה חולק דייקת לא קתני ב[דמיקשי לך קטן לא ב[
מדוק מיניה הכי דהיא גופה איזטריןך לאשמועינן דכל שאינו ראוי אינו חולק ולאו דיוקא ב[
תני:
כדאמרינן מעיקרא.
ראוי לעבודה:
הא לא קתני.
הא

ראוי לעבודה חולק דקא דייקת וקשאי לך עלה טמא בקרבנות לציבור לא קתני לה ממתימין ואת לא תימי מדיוקא דלאשמועינן היא גופה אמאי ממתי' ולאו לדיוקא דילה:
דאפילו

הקטר חניס נמי צעי.
שהיא ראוי להקטיר ות"ק סבר לו מהיה שוק הימין למנה אהמקריב דס[
השלמים קאי כדאשכחן קרא אחרינא לכהן הזורק את דם השלמים לו יהיה (ויקרא ו)
ולא כתיב מקטיר [טו] חלבים והכא דכתיב את חלצו לא לראוי אמא אלא למודה בעבודות כדדריש ליה בשחיטת חולין (דף קנז):
רבי שמעון אומר כל כהן שאינו מודה בעבודה אינו ב[
חולק בכהונה שנלמר המקריב את דם השלמים אין לי אלא זריקה מניין לרבות הקטר חלבים ת"ל ואת חלצו מניין לרבות שאר כל עבודות ת"ל מצני אהנן עבודה המסורה לגני אהרן כל כהן שאינו מודה בה אינו ב[

חולק בכהונה:
צעי רב אשי.
אליבא דאבא שאול:
דגסא.
יכול אתה לדון:
בא עבול יוס ואמר.
לחצירו טהור של בית אב שלו:
סן לי.
בחלק ב[

מן המנחה של ישראל ואוכל לערב:
א"ל.
טהור לטבול יוס כלומר כן יש לו להשיבו:
ומה אם במקום שיפה כחך בחטאתך.
דכהן המחוייב טחאת מצילו ומקריב אפילו בזממנר שאינו שלו ועבודתה ועורה שלו בפרק של הגזול צצ"ק (דף קטו)
מנין לכהן שבא ומקריב קרבנותיו בכל עת וצכל שעה שירצה ת"ל וצא בכל אות נפשו ושרת ומנין שעבודתה ועורה שלו ת"ל ואשך את קדשיו לו ייחי:
דחוסין מחטאת ישראל.
דטבול יוס אינו חולק בה דכתיב (ויקרא ו) הכהן המחטא אותה יאכלנה ואוקימנא לעיל (דף נט.)
יחלקנה:
מקום שהורע כחך במנחתך.
שחס המגדבת מנחה והקרבנא אפילו אתה טהור אי אתה אוכלה כדכתיב כל מנחת כהן כליל לא[
וגו' (ויקרא ו):
אינו דין שאדיחך.
כל זמן שאתה טבול יוס ואינך ראוי להקריב ממנחת ישראל:
כך יפה כחך.
במנחתך:
לכהן המקריב אוסה
לו שהיה.
במנחה כתיב:
ומה במקום כו'.
טהור קמהדר ליה לטבול יוס הכי שלא יחלוק עמו:
שכשם שהורע [כ] כחי

במנחתי.
כך הורע כחך במנחתך:
סן לי מחזה ושוק.
חלק ממוך ואוכל לערב:
שכן הורע כחי אלל גשוי ועבדיי.
אף כשאני טהור שאיני ראוי להאכילה להם:
יאל טבול יוס.
בפחי נפש קוליו וחמוריו על ראשו אונן מימינו מחוסר כפרה מן המקראות הללו שאינן ראויין לעבודה:
פריך רב אחאי ולימא.
וליתני ר' אלעזר בר' שמעון כהאי דינא:
סן לי מבכור ואוכל.
לערב אמר להו לו טהור מה אם במקום כו':
אם דמס טורוק.
בצכור כתיב צא זרוק ואכול.
ואע"ג דאין צכור נאכל במחלוקת שאינו ניתן לאכיל משמר אלא לכל כהן שירצה כתרומה וכפדיין הצכור מיהו תיפוק לן מינה דלא יתנו צכור אלא למי שראוי לעבודה באותה שעה:
והיכי עביד הכי.
רבי אלעזר ברבי שמעון דלמר האי דינא צבית הכסא:
לאונסו.
שהיתה שמועתו שגורה בפיו ומרהרר בה על כרחו ודוממתו שמעתי בקדושין (דף גג):
מתני'

מסורת הש"ס

א) תוספתא מנחות פ"ג ה"ג [ע"ש].
ב) לקמן פריך לה ומשני לה.
ג) ת"כ צו רפ"ו רע"ו ירושי' ברכות פ"ג ה"ד,
ד) [קדושין יג.
וע"נ].
ה) נדרות כד' שנת מ:
ק.
ו) קדושין לג.
ע"ז מד' ירושי' שם,
ז) שייך לע"א,
ח) וע' רש"ק מה שמרין קושאיו וע' פני מאליות,
ט) [נשי' תר' כטובות ג:
ד"ה פסוק].

שינויי נוסחאות

א) כתי"מ טהר.
וכ"ה בילקו"ש:
ב) מקורן (ש"ס):
ג) טמא הוא לא קתני ואי משום בעל מום בעל מום הרמנא רבייה כליל (ש"ס):
ד) נל"ל חולק.
וכ"ה בתוספתא צעני לשון (ש"ס).
וכ"ה כתי"י יסן (דק"ס):
ה) מהר, טהור בשעת כו' (כ"י):
ו) חלבים בעינן והא ליבא תיקו (כ"י):
ז) צ"ל רב (ש"ס).
בחז" (ש"ס):
ח) בא בהן טבול יום (ש"ס):
ט) ממנחת ישראל (ש"ס):
י) ככתי"י אומר:
יא) גזימ' טמא כ"י טמא כו'.
למא כלל מכתב א"ל כטויה הך כתי"א:
יב) צ"ל דחיתני (כ"י):
יג) חטא (ש"ס):
יד) שאדיחך מוין א"ל מה וכו' (ש"ס):
טו) מחטאת ישראל כליל (ש"ס):
טז) ככתי"י בחטאתי:
יז) צ"ל הוא (ש"ס):
יח) י"א מכתב פריך למא (דק"ס):
יט) ובשרם יהיה לבתן (כ"י):
כ) מינות אימא כ"י טמא כו'.
כ"ה לעיור הקדוש.
וכן אמא ככתי"י ובידו.
ולק"ט מתקן משום מה:
כא) האי הא ראוי כליל (ש"ס):
כב) קתני ליה בהדיא דתיקשי כליל (ש"ס):
כג) צ"ל ולא (ש"ס):
כד) צ"ל לדיוקא (ש"ס):
כה) את דם (כ"י):
כו) המקטיר החלבים כליל (ש"ס):
כז) בחולין שם ובמנחות ית ע"צ אמא אין לו חלק בכהונה:
כח) אין לו חלק בכהונה (כ"י):
כט) חלק בפרק (ש"ס):
ל) כדאיתא בפרק (ש"ס):
לא) כליל תהיה לא האבל וסמ"ד (כ"י):
לב) שהורע כחך.
במנחתך כך הורע כחי במנחתי כליל (ש"ס):
לג) ואומר מה אם דחיתני כ"י כליל (ש"ס):
לד) וליתני גמו ר"א כליל (ש"ס):
לה) וכתי"י לימא נמו ר"א וכו':
לו) אומר לו טהור ומה במקום וכו' (כ"י):
לז) צ"ל מטמא (בא"ח):
לח) דראוי לעבודה ואינו חולק כליל (ש"ס):
לט) צ"ל דהוו סוף (ש"ס).
לכ) מיקן דבסוף:
לא) צ"ל בתוך (ש"ס):

